

Arrest

nr. 201 925 van 30 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Vlaamse Kaai 76
2000 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 20 april 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 maart 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 maart 2015 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en van advocaat A. ALENKIN, die tevens verschijnt voor de tweede verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 november 2011 dienen de verzoekers elk afzonderlijk een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 20 februari 2012 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de aanvragen van de verzoekers onontvankelijk te verklaren.

De verzoekers stelden beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen de beide onontvankelijkheidsbeslissingen van 20 februari 2012. Bij de arresten met nummers 86 269 en 86 270 van 27 augustus 2012 vernietigde de Raad de beide beslissingen van 20 februari 2012.

Op 6 november 2012 beslist de gemachtigde de aanvraag van 20 november 2011 opnieuw onontvankelijk te verklaren.

De verzoekers dienden opnieuw beroep in bij de Raad tegen deze beslissing.

Het bestuur trok op 21 december 2012 de beslissing van 6 november 2012 in.

Gezien deze intrekking verwierp de Raad het beroep tegen deze beslissing bij arrest met nummer 98 092 van 28 februari 2013.

Op 27 november 2013 verklaart de gemachtigde de aanvragen van 20 november 2011 ontvankelijk, maar ongegrond.

De verzoekers stelden opnieuw beroep in tegen deze beslissing.

De beslissingen van 20 november 2011 werden op 10 januari 2014 ingetrokken.

Gezien deze intrekking verwierp de Raad het beroep bij arrest met nummer 119 838 van 27 februari 2014.

Op 3 maart 2014 verklaart de gemachtigde de aanvragen van 20 november 2011 opnieuw ontvankelijk, maar ongegrond. Op dezelfde dag geeft hij de verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekers stelden beroep in bij de Raad, gekend onder rolnummer RvV 152 345. Dit beroep is nog steeds hangende.

Op 10 februari 2015 dienen de verzoekers, gezamenlijk, een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 2 maart 2015 beslist de gemachtigde deze tweede aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Het betreft de eerste bestreden beslissing.

Op dezelfde dag geeft de gemachtigde de beide verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Deze bevelen zijn de tweede en derde bestreden beslissingen.

De eerste beslissing betreft de beslissing tot onontvankelijkheid van de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zij werd aan de verzoekers ter kennis gebracht op 20 maart 2015 en is als volgt gemotiveerd:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 10.02.2015 bij onze diensten werd ingediend door :

A., S. (R.R.: ...)

geboren te T. op (...) 1950

B., G. (R.R.: ...)

geboren te T. op (...) 1955

nationaliteit: Georgië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 03.03.2014 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 21.11.2011. Betrokkenen leggen in hun nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat hun gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 21.11.2011 (zie bevestiging arts dd.23.02.2015 in bijgevoegde gesloten omslagen). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkenen. In de beslissing dd. 03.03.2014 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkenen en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkenen onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

De tweede bestreden beslissing betreft het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de heer A. S., de eerste verzoekende partij, en ze is als volgt gemotiveerd:

“De heer

Naam + voornaam: A., S.

geboortedatum: (...) 1950

geboorteplaats: T.

nationaliteit: Georgië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort (...)”

De derde bestreden beslissing betreft het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van mevrouw B. G., de tweede verzoekende partij, en ze is als volgt gemotiveerd:

“De mevrouw,

Naam + voornaam: B., G.

geboortedatum: (...) 1955

geboorteplaats: T.
nationaliteit: Georgië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. Ter terechtzitting legt de advocaat van de verzoekers een aantal nieuwe medische stukken neer. Hij licht echter niet toe met welk doel deze stukken worden neergelegd.

De Raad merkt ambtshalve op dat de procedure van inquisitoriale aard is. Het procedurereglement van de Raad voorziet niet in de mogelijkheid van het neerleggen van bijkomende stukken nadat het verzoekschrift is ingediend. Bijgevolg dienen stukken, die niet door het procedurereglement voorzien zijn, zoals *in casu* de stukken die werden neergelegd ter terechtzitting van 15 januari 2018, uit de debatten geweerd te worden. De Raad merkt bovendien op dat hij, in het voorliggend geschil, overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. De Raad kan dus geen rekening houden met elementen en documenten die slechts naderhand worden neergelegd aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548; RvS 26 februari 2009, nr. 4.069 (c)). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden verblijfsweigerings (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Ter terechtzitting bevestigt de advocaat van de verweerder ook dat de gemachtigde geen kennis had van deze elementen voor het nemen van de bestreden beslissingen.

3. Over het voorwerp van het beroep

Ter terechtzitting bevestigt de advocaat van de verzoekers uitdrukkelijk dat het onderhavige beroep enkel gericht is tegen de beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Met betrekking tot de adviezen, die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt geen vordering ingesteld.

4. Over de ontvankelijkheid

De verweerder werpt in de nota met opmerkingen twee excepties op:

"De verwerende partij heeft in hoofdorde de eer op te merken dat verzoeker nalaat de samenhang aan te tonen tussen de twee bestreden beslissingen. De verwerende partij stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing aangaande de regularisatieaanvraag geen verknochtheid vertonen daar zij beiden genomen werden op een afzonderlijke rechtsgrond. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat een eventuele nietigverklaring van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard enige invloed zou hebben op zijn illegale verblijfsstatus. De vordering, voor zover zij ingesteld werd tegen het bevel om het grondgebied te

verlaten als tweede bestreden beslissing, is derhalve onontvankelijk. Bovendien gaat het om een herhaald bevel.

De verwerende partij merkt in ondergeschikte orde op dat het bevel om het grondgebied te verlaten gesteund werd op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

Verzoekende partij betwist niet in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan haar dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet haar opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij maakt voorts geen schending aannemelijk van een hogere rechtsnorm.”

Meerdere beslissingen kunnen slechts ontvankelijk als een enkele rechtszaak aanhangig worden gemaakt indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de beslissingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat vaststellingen gedaan met betrekking tot één beslissing een weerslag zullen hebben op de uitkomst van een andere. Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

In casu is de Raad van oordeel dat de verschillende beslissingen die voorwerp zijn van het onderhavige beroep niet van dien aard zijn dat de gezamenlijke behandeling ervan het vlot verloop van het geding zou schaden. Niettegenstaande het feit dat de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen anderzijds formeel steun vinden in een andere bepaling uit de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast, op basis van de feitelijke gegevens in het dossier, dat de verweerder het zelf klaarblijkelijk nuttig en nodig heeft geacht om de uitkomst van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet af te wachten alvorens de verzoekers het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Door pas te besluiten tot de afgifte van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, nadat werd beschikt over de door verzoekers ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, erkent de verweerder dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten. Tevens blijkt dat de drie bestreden beslissingen werden genomen op dezelfde datum, 2 maart 2015, en door dezelfde ambtenaar, attaché J.B.

Aldus blijkt dat *in casu* de beslissingen tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten tegelijkertijd werden onderzocht als de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In het licht van bovenstaande feitelijke elementen is de Raad dan ook van oordeel dat de eerste bestreden beslissing en de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten een zodanige graad van samenhang vertonen dat zij in één beroep kunnen worden aangevochten.

De argumentatie met betrekking tot het gebrek aan discretionaire bevoegdheid bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij evenwel meteen moet worden aangegeven dat aan dit gebrek aan discretionaire bevoegdheid afbreuk wordt gedaan indien hogere rechtsnormen zouden worden geschonden bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, hangt samen met de grond van de zaak daar de

verzoekers net de schending aanvoeren van de hogere verdragsrechtelijke normen, te weten artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De argumentatie van de verweerder kan dan ook niet met goed gevolg worden aangevoerd om reeds *a priori* het belang van de verzoekers te ontzeggen (cf. RvS 8 december 2015, nr. 233.162; RvS 14 mei 2014, nr. 227.386; RvS 31 januari 2013, nr. 222.331; RvS 10 februari 2009, nr. 190.338).

De excepties worden verworpen.

5. Onderzoek van het beroep

5.1. In een enig middel voeren de verzoekers de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 3 van het EVRM.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“Aangaande de gegrondheid van het beroep

Op 10 februari 2015 werd er in hoofde van verzoekers een aanvraag machtiging tot verblijf op basis van medische redenen ingediend overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 2 maart 2015 werd deze aanvraag door de DVZ onontvankelijk verklaard.

Het gaat over een tweede aanvraag van verzoekers op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 20 maart 2015 ontvingen verzoekers uitgaande van de ambtenaar werkzaam bij de Stad Antwerpen een beslissing dd. 2 maart 2015 waarin hun aanvraag uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard gepaard met bevels om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) met een kort advies van een arts-adviseur van de DVZ.

Verzoekers gaan helemaal niet akkoord met deze puur formele beslissing en vragen verder onderzoek ten gronde.

Enig Middel: Schending van de beginselen van behoorlijk en goed bestuur o.a. zorgvuldigheidsbeginsel, materiële motiveringsplicht, schending van artikel 9ter Vreemdelingenwet en schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en schending van artikel 3 van het EVRM.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier én op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt alsmede in dat de verwerende partij een beslissing neemt omtrent de aanvraag tot machtiging tot verblijf die wordt ingesteld.

Artikel 9ter, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonde overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De bestreden beslissing is gestoeld op artikel 9ter, §3, 5° Vreemdelingenwet waar staat:

“In de gevallen bepaald in artikel 9bis §2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het

kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling”.

Verzoekers stellen integendeel dat ze wel nieuwe elementen hadden aangebracht.

Uit stuk 5 blijkt dat verzoeker systematisch dient te worden gecontroleerd wat niet mogelijk in zijn land van herkomst.

Alsmede is er voor verzoekers geen enkel sociaal vangnet in hun land van herkomst. Zij hebben geen familieleden meer in hun land van herkomst waarop zij effectief kunnen terugvallen.

Het gaat in casu van de mensen van 60-65 jaar oud.

Gelet het hiervoor vermelde zou het terugsturen van verzoekers naar hun land van herkomst, een schending uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, m.n. verbod van foltering.

De behandelende geneesheren stellen immers zeer duidelijk in de toegevoegde medische documenten (zie stuk 3 en 4 en medische stukken van het administratief dossier) dat verzoeker en verzoekster aan ernstige aandoening lijden en dat ze medische behandeling nodig hebben.

Verzoeker werd onlangs van 31 maart tot 2 april 2015 geopereerd in ZNA Stuivenberg van Antwerpen. Hij kan deze medische behandeling in het land van herkomst niet krijgen (stukken 3 en 4).

Het bevels om het grondgebied te verlaten voor verzoeker en verzoekster zijn tevens onvoldoende gemotiveerd.

Het is helemaal niet duidelijk uit de lezing van deze BGV's waarom aan verzoekers zo korte termijn zijnde 7 dagen werd gegeven.

Het gaat immers over de mensen die al lang in België verblijven en bovendien ernstig ziek zijn.

Er bestaat tevens geen enkele motivatie van de termijn van 7 dagen gegeven aan verzoekers om het grondgebied te verlaten.

De brieven van arts-adviseur van de DVZ zijn tevens zeer kort. Er blijkt niet uit zijn brief waarom het “over dezelfde ziekte” gaat in hoofde van verzoeker en verzoekster.

Verzoeker is onlangs geopereerd (stuk 3) en zijn ziekte vertoont een zekere dynamiek die blijkt uit de stukken van het administratief dossier.

Zie ook stukken 4 en 5.

Het advies van de arts-adviseur is te kort.

Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissingen.

Verzoekers verblijven reeds enkele jaren in België.

Verzoekers hebben geen familie meer in hun land van herkomst die mee een sociaal vangnet kunnen aanbieden. Verzoekers hebben geen woonst en geen inkomen in hun land van herkomst.

De behandelende geneesheren (zie medische documenten in het administratief dossier) zijn van oordeel dat de aandoening waaraan verzoekers lijden een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld zal worden in het land van herkomst.

Zodoende diende de arts-adviseur alsmede rekening te houden met het feit dat verzoekers in hun land van herkomst geen sociaal vangnet hebben en de kans reëel is dat verzoekers in hun land van herkomst geen toegang zal krijgen tot een geschikte medische behandeling.

Verzoeker dient regelmatig te worden gecontroleerd. Dat is niet mogelijk in zijn land van herkomst tevens gelet op zijn financiële toestand.

Het weze derhalve duidelijk dat verzoekers geen toegang zullen hebben tot de geschikte medische behandeling in hun land van herkomst zodoende de aandoening waaraan ze lijden een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit zodoende schendt de bestreden beslissing dat werd aangeleverd aan verzoekers artikel 9ter Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

De mensen hebben geen geld en kunnen niet betalen voor de medische zorg in Georgië.

Alle bovengenoemde behandelende geneesheren attesteren (stuk 3 en 4 en stukken in het administratief dossier) dat toekomstige medische behandeling en controle noodzakelijk is en dat de behandeling niet zomaar kan worden stopgezet.

De ziekte houdt wel groot risico in geval van stopzetting van de behandeling. Uit alle elementen van het dossier blijkt dat het gaat over een ernstige aandoening dat gevaarlijk kan zijn voor verzoekers in de hypothese van stopzetting van de behandeling.

De bevels om het grondgebied te verlaten dd. 2 maart 2015 zijn enkel standaard gemotiveerd. De termijn van 7 dagen om het grondgebied te verlaten is helemaal niet gemotiveerd.

De nodige follow-up is in het land van herkomst is zeker niet mogelijk.

De behandelende geneesheren attesteren dat lange behandeling/controle noodzakelijk is.

Het weze derhalve duidelijk dat verzoekers geen toegang hebben tot de geschikte medische behandeling in hun land van herkomst zodoende de aandoening waaraan verzoekster lijdt een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit zodoende schendt de bestreden beslissing dat werd aangeleverd aan verzoekers artikel 9ter Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

Verzoekers houden zich het recht voor om met toepassing van artikel 39/76, al. 3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot op de datum van de zitting voor uw Raad bijkomende stukken/vertalingen neer te leggen."

5.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

In casu verwijzen de verzoekers naar het bepaalde in artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

Deze bepaling houdt duidelijk twee onderscheiden mogelijkheden in wat betreft de ziekte voorgelegd door betrokkene, met name:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of;
- de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Deze twee verschillende mogelijkheden moeten onafhankelijk van elkaar worden getoetst (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961, RvS 28 november 2013, nrs. 225.632, 225.633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778).

De Raad stelt evenwel samen met de verzoekers vast dat de eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet.

Toen de eerste bestreden beslissing werd getroffen, luidde deze bepaling als volgt:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de redenen aangeeft op grond waarvan zij is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de verzoekers in hun nieuwe verblijfsaanvraag van 10 februari 2015 en in de bijgevoegde medische attesten slechts elementen inroepen die eveneens werden ingeroepen in de vorige aanvraag van 21 november 2011. De gemachtigde benadrukt dat hij de huidige aanvraag onontvankelijk moet verklaren in toepassing van artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige verblijfsaanvraag. Hij stelt vast dat de gezondheidstoestand van de verzoekers, zoals blijkt uit de voorgelegde standaard medische attesten (met bijlagen), ongewijzigd is ten aanzien van de aanvraag van 21 november 2011 en dat deze medische attesten slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigen. In de eerste bestreden beslissing verwijst de gemachtigde tevens naar een bevestiging van een arts van 23 februari 2015 die met een gesloten omslag tezamen met de eerste bestreden beslissing aan elk van de verzoekers werd ter kennis gebracht. Ook de motieven van de onderscheiden bevestigingen van 23 februari 2015 moeten dus worden geacht deel uit te maken van de eerste bestreden beslissing zelve. Het betreft de volgende motieven:

“A., S. (R.R.: ...)

Mannelijk

nationaliteit: Georgië

geboren te T. op (...)1950

U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 10.02.2015 en d.d. 21.11.2011 te vergelijken.

Betrokkene legt in zijn aanvraag d.d. 10.02.2015 een standaard medisch getuigschrift voor opgesteld door dr. P.J. M. op 28.11.2014. Uit dit medisch getuigschrift en het medisch stuk d.d. 02.10.2014 blijkt dat de aandoeningen van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschillen van de aandoeningen beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 21.11.2011 waarvoor DVZ op 20.02.2012 reeds een beslissing heeft genomen. Het gaat om exact dezelfde aandoeningen.”

En:

“B., G. (R.R.: ...)

Vrouwelijk

nationaliteit: Georgië

geboren te T. op (...)1955

U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 10.02.2015 en d.d. 21.11.2011 te vergelijken.

Betrokkene legt in haar aanvraag d.d. 10.02.2015 een standaard medische getuigschrift voor opgesteld door dr. P. J. M. op 28.11.2014. Uit dit medisch getuigschrift en de medische stukken d.d. 03.09.2014, 02.10.2014 en 02.10.2014 blijkt dat aandoeningen van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschillen van de aandoeningen beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 21.11.2011 waarvoor DVZ op 20.02.2012 reeds een beslissing heeft genomen. Het gaat om exact dezelfde aandoeningen.”

De verzoekers menen dat de brieven van de arts-adviseur bijzonder kort zijn en dat hieruit niet blijkt waarom het over dezelfde ziekte gaat. De Raad merkt op dat de eerste bestreden beslissing zelve ook reeds uitdrukkelijke motieven in feite en in rechte bevat. Deze motieven moeten worden samen gelezen met de bevestigingen van de arts-adviseur van 23 februari 2015. De vaststellingen van de gemachtigde en van de arts zijn dezelfde, zij stellen beiden vast dat uit de bijgebrachte medische getuigschriften blijkt dat het om dezelfde gezondheidstoestand gaat als deze die reeds bleek uit de medische stukken die bij de aanvraag van 21 november 2011 werden gevoegd. De arts-adviseur licht hierbij tevens toe dat het om exact dezelfde aandoeningen gaat. Dergelijke vaststellingen, dat het om dezelfde medische aandoeningen gaat, zijn voor eenvoudige constatacie vatbaar en zij volstaan dan ook opdat de verzoekers kunnen nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen. De Raad ziet, in het licht van artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet, niet in wat hieraan kan worden toegevoegd. De verzoekers behoren immers zelf te weten welke elementen zij bij hun opeenvolgende aanvragen hebben aangehaald en wat precies de medische aandoeningen zijn waarop zij hun aanvragen hebben gebaseerd. De motiveringsplicht reikt overigens niet zo ver dat de arts-adviseur de motieven zou moeten weergeven die de grondslag voor zijn motieven vormen (RvS 14 juli 2016, nr. 12.064 (c)).

De feitelijke en juridische vaststellingen van de gemachtigde en de arts-adviseur zijn dan ook afdoende in de zin van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De verzoekers voeren tevens aan dat in de tweede en derde bestreden beslissingen geen enkele motivering wordt gegeven om een korte termijn van 7 dagen te geven om het grondgebied te verlaten. Zij stellen dat het gaat om mensen die al lang in België verblijven en bovendien ernstig ziek zijn.

De Raad merkt evenwel op dat de verzoekers geen belang hebben bij deze argumentatie. De bevelen om het grondgebied te verlaten dateren immers van 2 maart 2015, en werden op 20 maart 2015 aan de verzoekers ter kennis gebracht. De verzoekers bevinden zich nog steeds op het grondgebied, en de uitvoeringstermijn van 7 dagen is dan ook al ruimschoots overschreden, evenals de “reguliere” termijn van 30 dagen. Bovendien maken de verzoekers niet aannemelijk dat zij op enig moment een verlenging van de uitvoeringstermijn van de bevelen om het grondgebied te verlaten hebben gevraagd om welke reden dan ook.

Tenslotte stelt de Raad vast dat de verzoekers het enig motief van de bevelen om het grondgebied te verlaten niet betwisten, namelijk: “*Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort*”.

De kritiek dat de bevelen om het grondgebied te verlaten niet voldoende gemotiveerd zijn, kan derhalve niet tot de nietigverklaring leiden.

5.3. De verzoekers betwisten vervolgens dat zij geen nieuwe elementen hebben bijgebracht bij hun tweede medische verblijfsaanvraag. Deze kritiek betreft niet de formele, maar de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat

de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekers betogen dat ze wel degelijk nieuwe elementen hadden aangebracht. De verzoekers verwijzen naar een aantal medische stukken, die enerzijds zouden blijken uit het administratief dossier en die anderzijds bij het verzoekschrift worden gevoegd. Zij lichten vervolgens hun actuele medische toestand toe en stellen dat zij in hun land van herkomst geen enkel sociaal of familiaal vangnet meer hebben waarop zij effectief kunnen terugvallen. De verzoekers geven aan dat de behandelende geneesheren blijkens de medische documenten in het administratief dossier van oordeel zijn dat de aandoening, waaraan de verzoekers lijden, een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld zal worden in het land van herkomst. Zodoende diende de ambtenaar-geneesheer volgens de verzoekers rekening te houden met het feit dat zij in hun land van herkomst geen sociaal vangnet hebben en de kans reëel is dat zij in hun land van herkomst geen toegang zullen krijgen tot een geschikte medische behandeling. De eerste verzoeker zou regelmatig moeten worden gecontroleerd, wat niet mogelijk zou zijn in zijn land van herkomst, onder meer gelet op zijn financiële toestand. Alle behandelende geneesheren zouden hebben geattesteerd dat toekomstige medische behandeling en controle noodzakelijk is en dat de behandeling niet zomaar kan worden stopgezet. De ziekte zou een groot risico inhouden bij stopzetting van de behandeling en uit alle elementen van het dossier zou blijken dat het gaat over een ernstige aandoening die gevaarlijk kan zijn voor de verzoekers in de hypothese van stopzetting van de behandeling. De nodige *follow-up* zou in het land van herkomst niet mogelijk zijn.

Met hun betoog maken de verzoekers echter niet aannemelijk dat de gemachtigde ten onrechte heeft besloten dat de verzoekers bij hun aanvraag van 10 februari 2015 slechts dezelfde elementen hebben aangebracht als deze die reeds bij hun aanvraag van 21 november 2011 werden voorgelegd. De Raad benadrukt dat artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet de gemachtigde de verplichting oplegt om de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag. In dat geval is een inhoudelijke onderzoek naar de twee onderscheiden mogelijkheden van artikel 9ter, §1, van de vreemdelingenwet, zoals hierboven weergegeven, niet aan de orde. De verzoekers moeten *in casu* dus aannemelijk maken dat de gemachtigde in strijd met de voorgelegde gegevens toepassing maakte van artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekers op geen enkele concrete wijze de vaststellingen van de gemachtigde en de arts-adviseur betwisten. Zij betwisten niet *in concreto* dat in de medische attesten, die bij de huidige aanvraag werden gevoegd, exact dezelfde aandoeningen werden beschreven als in de medische stukken die werden voorgelegd de eerdere medische verblijfsaanvraag van 21 november 2011.

De Raad herhaalt dat uit artikel 9ter, § 3, 5°, van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat in het geval van opeenvolgende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van dit wetsartikel de latere aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard indien dezelfde elementen worden ingeroepen ter ondersteuning van de verblijfsaanvraag als in de eerdere aanvraag. Uit deze bepaling volgt derhalve dat het de verschillende aanvragen zijn, met name “*de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag*”, die met elkaar moeten worden vergeleken, zodat de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5°, van de vreemdelingenwet op zich los staat van (de wettigheid van) de beslissing waarbij de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd geweigerd (RvS 20 oktober 2015, nr. 232.626).

De verzoekers argumenteren inhoudelijk enkel over de ernst van hun aandoening, alsook over de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische behandeling in het land van herkomst. Dit doet

echter, zoals uit bovenstaande bespreking is gebleken, *in casu* niet ter zake aangezien de eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet. De verzoekers maken verder geenszins aannemelijk dat zij in hun huidige aanvraag andere elementen zouden hebben voorgelegd betreffende de ernst van hun aandoening of de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, dan deze die reeds in de eerdere aanvraag van 21 november 2011 aan bod kwamen. De stukken 3, 4, 5 en waarnaar de verzoekers verwijzen, en die zij bij hun verzoekschrift voegen, dateren bovendien van 2 en 15 april 2015. Zij dateren dus allemaal van na de eerste bestreden beslissing. Vanzelfsprekend kan de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing enkel rekening houden met de elementen waarvan hij kennis had of had moeten hebben op het moment van de bestreden beslissing. Aangezien voornoemde stukken allen dateren van na de bestreden beslissing, kon de gemachtigde er geen rekening mee houden.

Gelet op het bovengestelde dient de Raad vast te stellen dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de gemachtigde zijn onontvankelijkheidsbeslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de vaststellingen die eraan ten grondslag liggen en die ook blijken uit de bijgevoegde adviezen van de arts-adviseur blijf zouden geven van een miskenning van de voorliggende gegevens. Evenmin tonen de verzoekers aan dat de gemachtigde een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt of dat de eerste bestreden beslissing, waarvan de adviezen integraal deel uitmaken, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze werd genomen of met miskenning van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

5.4. In het kader van de door hen aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betogen de verzoekers onder meer dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met de mogelijke stopzetting van de behandeling. Zij stellen ook dat zij geen familie meer hebben in hun land van herkomst die mee een sociaal vangnet kan aanbieden. Zij hebben geen woonst en geen inkomen in hun land van herkomst. De behandelende artsen zijn verder van oordeel dat de aandoening, waaraan verzoekers lijden, een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld zal worden in hun land van herkomst. De regelmatige controle van de verzoekers is niet mogelijk in het land van herkomst, ook gelet op zijn financiële toestand. De ziekte houdt volgens de verzoekers een groot risico in geval van stopzetting van de behandeling. Uit alle elementen van het dossier blijkt dat het gaat over een ernstige aandoening die gevaarlijk kan zijn voor de verzoekers in de hypothese van stopzetting van de behandeling. De nodige *follow-up* is in het land van herkomst zeker niet mogelijk. Het is volgens de verzoekers duidelijk dat zij geen toegang hebben tot de geschikte medische behandeling in hun land van herkomst en dat de aandoening waaraan de verzoekers lijden een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit. Daarom menen de verzoekers dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM.

Wat deze voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM betreft, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, *N./ Verenigd Koninkrijk*). Het begrip “*uitzonderlijke gevallen*” werd nader omschreven in de zaak *Paposhvili / België* (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: “183. *The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.*” (Het Hof oordeelt dat onder “*andere zeer uitzonderlijke gevallen*” zoals bedoeld in de zaak *N v. Verenigd Koninkrijk* die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient begrepen te worden de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof wijst erop dat deze situaties

overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.)

Met voorgaand algemeen betoog, dat bovendien bestaat uit een aaneenschakeling van loutere beweringen omtrent het gebrek aan vangnet en een gebrekkige beschikbaarheid en financiële toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, maken de verzoekers geenszins concreet aannemelijk dat er bij een terugkeer naar het land van herkomst sprake zou zijn van *“een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting”*.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

5.5. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

6. Korte debatten

De verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE